

Verslag Avignon 30/08-02/09

Dagboek van een vierdaagse reis naar de Provence

30 augustus

Avignon werd het dus, mijn bestemming. Waarom? Omdat ik ze wel eens met mijn eigen ogen wou zien, die brug waarop al die jaren zo lustig gedanst wordt, althans in het befaamde liedje.

Aangezien ik over een Interrail Global Pas beschik, kon ik van de TGV gebruik maken voor een fractie van de normale prijs. Met zo'n hogesnelheidstrein stap je na een rit van amper vijf uur middenin de Provence uit. In theorie in ieder geval, maar in de praktijk blijkt ook de TGV niet van vertragingen gespaard te blijven.

Maar goed, om tien uur 's avonds dropte een shuttlebus me dan toch aan de Porte de la Republique. Daar stond ik dan, moederziel alleen in een onbekende stad. Alleen, want ik had besloten om, nu ik achttien ben, er eens helemaal alleen op uit te trekken. *Just me and the city.*

Laat ik echter niet te eenzaam en verloren doen, mijn hotel lag vlakbij en met behulp van het kaartje in mijn reisgids (ik was dus niet helemaal alleen) had ik het in een wip gevonden. Ik logeerde in hotel 'Le Splendid' een typisch Frans hotelletje. Kamer 3 bleek dan ook een typisch Franse hotelkamer te zijn. Klein maar charmant en gerieflijk en bovendien was het er muisstil. Helaas bleek het bed dat erin stond ook typisch Frans...

31 augustus

Na een –ondanks het Franse bed- goede nachtrust en een lekker ontbijtje werd het hoog tijd om Avignon te ontdekken. Dus, na een korte maar uiterst leerrijke tussenstop in de *Info Tourisme* zette ik koers naar het machtige bouwwerk dat de stad domineert, het imposante Palais des Papes. Gebouwd en gebruikt door pausen en tegenpausen van de 13^e en 14^e eeuw kende het in zijn bewogen geschiedenis vele functies en bewoners. Hoewel de versiering afgebladderd is, en delen van het paleis door brand en plundering verwoest werden, is de indrukwekkende grootsheid die het uitstraalt, onaangetast gebleven. Eetzaalen, kamers,

kapellen, vergaderzalen en voorraadkamers, hun aanwezigheid en omvang maken duidelijk dat hier een hofhouding en administratie huisde, de plaatsvervanger van God op aarde waardig.

Van het Palais des Papes brachten enkele pittoreske steegjes me naar de Pont de Saint Benezet. Juist, de brug van het liedje. Na de innerlijke mens verstrekt te hebben met een lekkere sandwich begon ik aan een kort bezoek, natuurlijk met de onvermijdelijke *audioguide*. Dat leverde me naast mooie gezichten op Avignon

ook een hele hoop informatie en weetjes over de brug en haar liedje op. Zo werd er in werkelijkheid 'sous le pont' en niet 'sur le pont' gedanst.

Een hele rij trappen bracht me vervolgens in het ... vanwaar ik een prachtig uitzicht had over Avignon, Villeneuve-Lez-Avignon en de Rhône die beide van elkaar scheidt. Vervolgens besloot ik om de platgetreden toeristische paden te verlaten, of althans een poging hiertoe te ondernemen, en de binnenstad in te trekken, op zoek naar idyllische plekjes in de schaduw van de monumentale gebouwen. Die idylle vond ik in de... waar het aangenaam vertoeven was in een fotogeniek kader. Hier en daar een beetje oppoetsen had alleen geen kwaad gekund. Na wat aangenaam kuieren en rustig verdwalen in de oude stad stond ik ten slotte weer voor mijn hotel, waar ik mij verfriste en daarna een hapje ging eten in een gezellige bistro vlakbij.

01 september

Vandaag stond eerst het Musée du Petit Palais op het programma. Een uurtje en een overvloed aan madonna's en argwanend kijkende museumsuppoosten later stond ik op de Place du Palais des Papes te knipperen met mijn ogen door het vele zonlicht. Ik besloot de musea voor vandaag achter mij te laten, en bij uitbreiding heel Avignon en mijn namiddag in Arles door te brengen, dat vlakbij lag en waar, zo meende ik mij te herinneren, een nogal beroemde kathedraal stond.

Aangezien ik over een Interrailticket beschikte, hoefde ik maar naar het station te wandelen – intussen nog een smakelijke sandwich opsmikkend – mijn ticket in te vullen en de trein op te stappen. Twintig minuten later stapte ik het station van Arles buiten en begaf ik mij richting oude stad. Ik passeerde het Amfitheater en het Grieks theater, die ik besloot niet te bezoeken, ik had er genoeg gezien in Rome en Turkije, en stapte rechtstreeks naar de *Info Tourisme*, die ik verliet met een stadsplan en een tabel met openingsuren en toegangsprijzen in mijn hand.

De kathedraal en het klooster van *Saint Trophime* waren heel mooi en authentiek, maar het hoogtepunt van mijn bezoek vormden toch de *cryptoportiques*, een Romeins gangenstelsel dat intact gebleven is en dat zich pal onder het stadhuis bevindt. Je daalt af via de kelder van het stadhuis en komt zo in galerijen die 2000 jaar geleden een drukbezochte marktplaats omringden. De verlichting is schaars en de lange rechte gangen en zware bogen geven het geheel toch een atmosfeer die je zowel plechtstatig als een tikkeltje onheilspellend zou kunnen noemen. Het was een bijzondere ervaring, te meer omdat ik er vrijwel in mijn eentje doorliep, met als enige geluid het druipende water en mijn eigen weergalmende voetstappen.

Hoog tijd voor licht, lucht en levendigheid en dus trok ik de stad in, zonder duidelijke richting, verdwalend in de kleine straatjes. Ik dwaalde langs de kade, kwam in een drukke winkelstraat terecht en dan weer in een steegje van niemendal, tot ik uiteindelijk weer op het centrale plein stond. Na nog een ijsje besloot ik om de trein terug te nemen.

Mijn timing was perfect en ik hopte net op tijd de intercity op, die me in een mum van tijd weer naar Avignon bracht. Ik ging, weinig avontuurlijk en origineel, eten in de MacDonalds. Moe maar voldaan begaf ik mij vervolgens te ruste.

02 september

Mijn laatste dag in de zonnige Provence was aangebroken. Ik pikte nog gauw het Musée Calvet mee en ging me nog een laatste keer vergapen aan het Palais des Papes. De shuttlebus bracht me naar het TGV-station, waar, met de nodige vertraging, de TGV vertrok die me om negen uur netjes in Brussel-Zuid afleverde. Ik was weer thuis.

Willem Dehaes